

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi pozwanych

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 19 października 2007 r., sygn. akt I ACa (...),

w sprawie z powództwa M. T.

przeciwko E. Ż. i A. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 listopada 2008 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Pozwane E. Ż. i A. S. wniosły skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 19 października 2007 r., którym zmieniony został wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 października 2006 r. Zaskarżeniem objęta została część wyroku, ujęta w jego punkcie I, w zakresie utrzymanych w mocy kosztów zastępstwa procesowego zasądzonych od pozwanych na rzecz powoda, w wysokości 4.112,55 zł. Orzeczenie Sądu Apelacyjnego zapadło w wyniku częściowego uwzględnienia apelacji pozwanych – uwzględnione przez Sąd I instancji roszczenie (pierwotnie przyznane powodowi w nakazie zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym) Sąd II instancji uznał za uzasadnione jedynie w 43%, wobec czego obniżył zakres, w jakim nakaz zapłaty utrzymany został w mocy do 75.431,33 zł z ustawowymi odsetkami oraz do kwoty 4.785 zł tytułem kosztów postępowania należnych powodowi, w pozostałym zakresie nakaz ten został uchylony, a powództwo oddalone.

Sąd Apelacyjny w punkcie II wyroku oddalił apelację pozwanych w pozostałym zakresie, odrzucił zażalenie powoda oraz zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu za instancję odwoławczą.

W skardze pozwane zarzuciły, że wydanie zaskarżonego orzeczenia o kosztach nastąpiło z w wyniku naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 100 k.p.c. i 98 § 3 k.p.c., jest ono sprzeczne z art. 100 k.p.c. i wyrządziło im szkodę polegająca na konieczności zwrócenia powodowi kosztów procesu zawyżonych o 4.625,85 zł w stosunku do należnych. Zawyżenie nastąpiło w wyniku błędnego wyliczenia matematycznego części kosztów należnych powodowi oraz na skutek nieuwzględnienia przez Sąd II instancji wzajemnych kosztów poniesionych przez powódki, które wygrały spór w 57% i w takiej części powinny uzyskać ich zwrot. Na dowód poniesionej szkody przedłożyły dowód przekazania powodowi łącznie kwoty 118.635,10 zł.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga ta dotyczy. Warunek ten jest spełniony jedynie wówczas, gdy strona skarżąca złoży oświadczenie, że szkoda w jej majątku nastąpiła i wskaże rodzaj i rozmiar tej szkody, a ponadto powoła lub przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające jej twierdzenie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ., postanowienia tego Sądu z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ.; z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC z 2006 r., nr 1, poz. 16, z 15 lutego 2006 r., IV CNP 7/05, nie publ.).

Skarga pozwanych nie wypełnia tych warunków, a w konsekwencji nie czyni zadość wymaganiu ustanowionemu w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżące za niezgodne z prawem orzeczenie, które wyrządziło im szkodę, uznały rozstrzygnięcie utrzymujące w mocy zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania nakazowego w części obejmującej kwotę 4.112,55 zł, twierdząc, że o tą sumę została zawyżona należność przyznana powodowi. Jednak wskazywane przez nie źródło tak określonej szkody, w postaci nieuwzględnienia przez Sąd II instancji zawartego w apelacji wniosku pozwanych o przyznanie im kosztów postępowania przed Sądem I instancji, mieści się w zupełnie innej części orzeczenia Sądu Apelacyjnego – konkretnie w punkcie II, oddalającym apelację pozwanych w pozostałym zakresie. Tego orzeczenia pozwane jednak nie skarżą.

Skompensowanie kosztów stron jest czynnością techniczną, stanowiącą konsekwencję uwzględnienia wzajemnie przysługujących stronom należności z tytułu

kosztów. Jeżeli jednak wniosek jednej ze stron o zasądzenie kosztów nie został uwzględniony, to orzeczenie o tym nie mieści się w sposób dorozumiany w postanowieniu przyznającym należne koszty drugiej stronie, lecz w rozstrzygnięciu odmawiającym uwzględnienia żądań strony, której kosztów nie przyznano. Dlatego też skarżące przedłożonymi dowodami nie wykazały ani nie uprawdopodobniły faktu poniesienia szkody w wyniku wydania orzeczenia, które zaskarżyły skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem. To orzeczenie bowiem nie wyrządziło im szkody w postaci nieotrzymania zwrotu części kosztów procesu. Pozwane podnoszą wprawdzie, że kwota kosztów należnych powodowi została zawyżona o 513,30 zł w wyniku błędów w obliczeniach, jednak naprawieniu tego rodzaju usterek orzeczenia służy tryb prostowania błędów rachunkowych, przewidziany w art. 350 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., wyłączający w zakresie, w jakim może być zastosowany, dopuszczalność zgłoszenia skargi z art. 424¹ k.p.c.

Z przytoczonych względów należało orzec jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.